

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 21C/66/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724203561
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Mochňacká
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2025:8724203561.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudkyňou JUDr. Alexandrou Mochňackou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. D., t. č. ÚVTOS Prešov, právne zastúpeného: JUDr. Mgr. Martinou Tomasovou, advokátkou so sídlom ul. Francisciho 3288, 058 01 Poprad, IČO: 36 158 992, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúra 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody s prísl., takto

rozhodol:

- Žalobu zamietla.
- Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou tunajšiemu súdu dňa 28.08.2024 elektronickým podaním domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 8.812,- eur s 9,5 %-ným ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 10.10.2023 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Svoj nárok odôvodnil tým, že dňa 04.11.2022 bolo vznesené obvinenie voči jeho osobe uznesením Okresného riaditeľstva policajného zboru (ďalej len „ORPZ“) Poprad, odborom poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Vysoké Tatry ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TrZ“), spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 TrZ, proti ktorému v zákonnej lehote dňa 25.11.2022 prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal sťažnosť. Podaná sťažnosť bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 2Pv 530/22/7706-36 zo dňa 12.01.2023 zamietnutá. Na základe vzneseného obvinenia a v spojitosti s ním vydaného uznesenia Okresného súdu Poprad č. k. 4Tp/35/2022-48 zo dňa 06.11.2022, bol vo väzbe od 03.11.2022 do 09.03.2023, kedy bol z väzby ihneď prepustený na slobodu na základe uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023. Väzba trvala celkovo 127 dní. Voči uvedenému uzneseniu súdu o prepustení poškodeného z väzby na slobodu, prokurátor Okresnej prokuratúry podal sťažnosť, ktorú Krajský súd v Prešove uznesením pod č. k. 3Tos/10/2023-286 zo dňa 09.03.2023 zamietol, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.03.2023. Súčasne Okresný súd Poprad dňa 08.03.2023 uznesením pod sp. zn. 5T/18/2023 rozhodol tak, že trestné stíhanie zastavil podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) s použitím § 215 ods. 1 písm. c) TP a § 9 ods. 1 písm. g) TP, a teda že trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu, že tak to ustanovuje medzinárodná zmluva. Voči uvedenému uzneseniu Okresného súdu Poprad podal dňa 08.03.2023 prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad sťažnosť, ktorú Krajský súd v Prešove dňa 25.05.2023 uznesením pod č. k. 3To/11/2023-319 zamietol a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2023. Obžaloba bola Okresnou prokuratúrou Poprad podaná dňa 03.03.2023, teda dávno potom, čo bol správnym orgánom Okresným úradom Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy Poprad, právoplatne postihnutý, resp. sankcionovaný za ten istý skutok, na základe rozhodnutia Okresného

úradu Poprad, č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, právoplatným 18.01.2023. Aj v samotnej výzve zo dňa 09.10.2023 adresovanej Slovenskej republike zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR bol toho názoru, že uznesenie o vznesení obvinenia ORPZ Poprad, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Vysoké Tatry ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 zo dňa 04.11.2022 a uznesenie Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 2Pv 530/22/7706-36 zo dňa 12.01.2023, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinení sú nezákonnými rozhodnutiami, čo je zrejme z konečného právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/11/2023-319 zo dňa 25.05.2023 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3Tos/11/2023-286 zo dňa 09.03.2023 s poukazom na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako právo nebyť opakovane súdený a trestaný sa musí rešpektovať a rozhodnutie správneho orgánu, ktoré má trestnoprávnu povahu, je konečné a v súlade s tradičným významom nadobúda právnu silu res judicata. Poukázal na § 4 ods. 1 písm. f) , § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Dňa 09.10.2023 oslovil prípisom označeným ako „Písomná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku“ so svojim nárokom na náhradu škody žalovanú – Generálnu prokuratúru SR, kde si uplatnil nárok vo výške 8.812,- eur z titulu ušlého zisku a z titulu nemajetkovej ujmy za nezákonné vznesenie obvinenia a nezákonnú väzbu, uplatnil nárok na trovy konania, kde tento svoj nárok riadne špecifikoval a vyčíslil. V prípade, keďže bolo trestné stíhanie zastavené uznesením Okresného súdu pod sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.05.2023, podľa § 241 ods. 1 písm. c) TP s použitím § 215 ods. 1 písm. c) TP a § 9 ods. 1 písm. g) TP, a teda že trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu, že tak to ustanovuje medzinárodná zmluva, teda sa nenaplnil predpoklad pre vznesenie obvinenia, vzatia do väzby a vedenie trestného stíhania, nakoľko poškodený bol priestupkovým orgánom uznaný vinným pre ten istý skutok, že ktorý bol sankcionovaný správnym orgánom, kedy mu bola uložená poriadková pokuta.

V súvislosti so vznesením obvinenia, jeho vzatím do väzby a nezákonným postupom štátu mu vznikla škoda, ktorá predstavuje ušlý zisk vo výške 3.732,- eur a nemajetkovú ujmu za nezákonné vznesenie obvinenia a za nezákonnú väzbu vo výške 5.080,- eur (celkovo 127 dní nezákonnej väzby, keď väzba trvala od 03.11.2022 do 09.03.2023, keď si uplatňuje náhradu škody za 1 deň nezákonnej väzby sumu 40,- eur). Celkom náhrada škody predstavuje sumu 8.812,- eur. Pred vzatím do väzby bol zamestnaný v spoločnosti LONIK, s. r. o., kde bol zamestnancom v období od 01.09.2022 do 01.11.2022, keď tento pracovný pomer skončil na základe Dohody o skončení pracovného pomeru. V zamestnaní bol jeho priemerný mesačný príjem vo výške cca 850,- eur bez príplatkov za odpracovanú prácu vo sviatky a dni pracovného pokoja. Od 01.11.2022 mal príslub práce u zamestnávateľa Kaffex, s. r. o., (u ktorého bol v pracovnom pomere aj v období od 25.03.2022 do 31.08.2022), kde ho plánovali prijať na pozíciu pomocná sila v kuchyni, avšak k uvedenému nedošlo vzhľadom na situáciu, ktorá u neho nastala (vzatie do nezákonnej väzby), čo uviedla spoločnosť do vyjadrenia zo dňa 01.02.2023, ktoré bolo vyhotovené spoločnosťou v súvislosti s jeho trestným konaním. Po prepustení z väzby na slobodu sa opätovne zamestnal u toho istého zamestnávateľa v spoločnosti LONIK, s. r. o., pričom pracovný pomer bol obnovený na základe pracovnej zmluvy zo dňa 15.03.2023. Žalovaná reagovala na jeho písomnú žiadosť prípisom dňa 13.10.2023 tak, že ho vyzvala na doplnenie žiadosti, kde požiadala o vyčíslenie trov konania a predloženie dokladu preukazujúceho ich reálne zaplatenie klientom s tým, že v opačnom prípade nie je možné na žiadosť prihliadať. Na uvedenú výzvu reagoval dňa 18.10.2023 so zaslaním odpovede „Písomná žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku – doplnenie na vašu písomnú výzvu k č. k. VI/4 Gc 150/23/1000, ktorej súčasťou bol účtovný doklad (zálohová faktúra) a detail platby o zaplatení nákladov právneho zastúpenia. Žalovaná prípisom zo dňa 08.01.2023 (zrejme správne mal byť uvedený dátum 08.01.2024, poznámka súdu) a ktorý mu bol doručený dňa 10.01.2024 zaslala stanovisko k predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody s príslušenstvom, kde žalovaná nevyhovela jeho nároku uplatneného v žiadosti a preto žalovaná žiadosť ako nedôvodnú odmietla.

3. Žalovaná v písomnom podaní zo dňa 27.09.2024 uviedla, že žalobu nemožno akceptovať vecne, pretože je nedôvodná. Právo žalobcu na náhradu škody nevzniklo z dôvodu existencie zákonnej prekážky. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno v danom prípade automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila (nález ÚS SR – II. ÚS 163/13 – 50 zo dňa 13.11.2013); v danom prípade v čase vydania uznesenia povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Vysoké Tatry, odboru poriadkovej polície ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TrZ, spáchaného formou spolupáchateľstva na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení. Označené uznesenie o vznesení

obvinenia bolo vydané dňa 04.11.2022. Žalobca bol predtým dňa 03.11.2022 o 12.40 hod. zadržaný povereným príslušníkom PZ podľa § 85 ods. 1 TP. Následne na základe návrhu prokurátora na vzatie do väzby bol žalobca dňa 06.11.2022 sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad uznesením pod č. 4Tp/35/2022 vzatý do väzby, z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca nepodal opravný prostriedok. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca, v zastúpení ustanoveným obhajcom Mgr. Máriou Karabinošovou dňa 16.12.2022 sťažnosť, o ktorej dozorový prokurátor rozhodol zamietnutím dňa 12.01.2023. Rozhodnutie Okresného úradu Poprad, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 bolo vydané dňa 07.12.2022 a právoplatné dňa 18.01.2023. Informácia o priebehu paralelného správneho (priestupkového) konania nebola zrejmá ani dozorovému prokurátorovi až do momentu oboznámenia sa s predloženým návrhom na konečné opatrenie. Dňa 02.03.2023 prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal dňa 02.03.2023 proti žalobcovi, v procesnom postavení obvineného, obžalobu. Prokurátor pristúpil k podaniu obžaloby aj s poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci A. a B. vs. Nórsko. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že uznesenie o vznesení obvinenia, ani následný postup orgánov činných v trestnom konaní, neboli nezákonné. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia 04.11.2022, ani v čase vydania uznesenia prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti vzneseniu obvinenia 12.01.2023, ešte neexistovala zákonná prekážka, pre ktorú bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené. Žalobca sa v priebehu prípravného trestného konania dobrovoľne priznal k spáchaniu skutku, za ktorý bol stíhaný a jeho vinu preukazovali aj ďalšie zabezpečené dôkazy v podobe výsluchu obvineného D. B., výpoveď poškodeného E. F., výpovede svedkov G. E., H. I., I. J., K. B., znaleckým posudok na duševný stav, kamerový záznam. V súvislosti s úkonmi prípravného konania bol proti obvinenému vydaný príkaz sudcu Okresného súdu Poprad na vyšetrenie duševného stavu pod sp. zn. 8Tp/65/2022 dňa 30.11.2022, na základe ktorého bol prirátaný znalec, ktorý vypracoval znalecký posudok na jeho duševný stav. Okresný súd Poprad uznesením sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 trestné stíhanie zastavil podľa § 241 ods. 1 písm. c) TP s použitím § 215 ods. 1 písm. c) TP, teda že trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Sťažnosť podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Poprad proti označenému uzneseniu o zastavení konania bola zamietnutá uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3To/11/2023-319 zo dňa 25.05.2023, právoplatným 25.05.2023. Trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené iba a len z toho dôvodu, že konajúce súdy mali za preukázané, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva - Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd z roku 1950 (ďalej len „EDLP“), konkrétne Protokol č. 7 pripojený k EDLP, ktorý v článku 4 zakotvuje právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný, zásada ne bis in idem. Z príslušného spisového materiálu ako aj zo samotných rozhodnutí súdov však nepochybne vyplýva, že skutok sa stal a tento skutok je trestným činom a zároveň osoba obvineného A. B. (žalobcu) dávala dôvody k tomu, aby bola aj väzobne stíhaná. Poukázala na § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003. Neuznala nárok na náhradu škody predovšetkým z dôvodu existencie zákonnej prekážky vzniku nároku na náhradu škody s poukazom na § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z. z. V zákone taxatívne ustanovených prípadoch právo na náhradu škody nevznikne, ani keby boli inak splnené podmienky vzniku práva na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Zákonodarca v ust. § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. široko koncipoval okruh okolností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím vydaným v trestnom konaní. Ide najmä o okolnosti, ktoré nepopierajú zákonnosť vznesenia obvinenia, výkonu trestu, ochranného opatrenia alebo väzby. Zmyslom právnej úpravy uvedenej v zákone č. 514/2003 Z. z. nie je odškodňovanie osôb, ktoré sa stíhaného skutku dopustili a trestné stíhanie bolo skončené z iných dôvodov zániku trestnosti. Opačný výklad by celkom zjavne protirečil zmyslu a systematicke zákona č. 514/2003 Z. z.. Pokiaľ by uplatňovanie zákona č. 514/2003 Z. z. malo viesť k odškodňovaniu páchatelov trestných činov, bol by tento postup v priamom rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zásadou ex iniuria ius non oritur (z bezprávia nemôže vzniknúť právo). K osobe žalobcu, vo vzťahu k jeho doterajšej protiprávnej činnosti uviedla, že bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný, za trestné činy výtržníctvo (2x) a krádež (2x), naposledy bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 14.11.2019. V jednom prípade bol žalobca odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov. Z toho preukázateľne vyplýva, že u žalobcu ide o osobu so sklonom k páchaniu protiprávnej činnosti. Uvedené potvrdzuje aj výpis žalobcu z ústrednej evidencie priestupkov založený vo vyšetrovacom spise, podľa ktorého bol celkovo 10-krát postihnutý, z toho 3-krát za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu /vrátane vyššie označeného rozhodnutia správneho orgánu/. Tieto skutočnosti podčiarkujú dôvodnosť a zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci, pre ktorú si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody v tomto konaní. Opakovane poukázala na priznanie žalobcu, preukázanie viny ďalšími dôkazmi, najmä výsluchmi svedkov a kamerovým záznamom. Týmto bez pochybností preukazuje aj existenciu skutočnosti vylučujúcej vznik práva na

náhradu škody u žalobcu, ktorý sa dopustil konania majúceho znaky trestného činu, pre ktoré mu bolo zákonným spôsobom vznesené obvinenie a jeho trestné stíhanie bolo zastavené iba z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Ide o okolnosť vylučujúca vznik práva na náhradu škody. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia ani úkony prípravného trestného konania nemohli byť nezákonné, ak súd v trestnom konaní prijal obžalobu, bez ohľadu na konečné rozhodnutie súdu v trestnom konaní. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/201/2007. K nároku žalobcu uplatneného žalobou o náhradu škody v celkovom rozsahu sumy 8.812,- eur (titulom sumy 3.732,- eur ako ušlého zisku a sumy 5.080,- eur titulom nemajetkovej ujmy) spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,5 % od 10.10.2023 uviedla, že s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti tento nárok neuznáva v celom rozsahu. Z podanej žaloby nie je zrejmé, na základe čoho si žalobca uplatňuje peňažnú sumu 3.732,- eur titulom ušlého zisku, pokiaľ, ako sám žalobca v žalobe uvádza, pracovný pomer žalobcu u spoločnosti LONIK, s. r. o. bol ukončený 01.11.2022 na základe Dohody o skončení pracovného pomeru, pričom tento pracovný pomer trval iba v období od 01.09.2022 do 01.11.2022. Výpočet, vychádzajúci zo sumy cca 850,- eur mesačne, predstavujúcej priemerný mesačný príjem žalobcu u obchodnej spoločnosti LONIK, s. r. o. je, vzhľadom na ukončenie jeho pracovného pomeru ešte pred zadržaním a vznesením obvinenia, absolútne irelevantný. Vychádzať pri výpočte sumy ušlého zisku len z ústneho prísľubu práce u iného zamestnávateľa, obchodnej spoločnosti Kaffex s.r.o., nie je podľa nej rovnako možné. Výpočet sumy ušlého zisku z titulu zárobku v pracovnom pomere preto u žalobcu nemožno považovať za podklad pre uplatnenie konkrétne vyčísleného nároku na náhradu ušlého zisku. Poukázala aj na tú skutočnosť, že len z údajov uvedených samotným žalobcom, iba za obdobie roku 2022, je zřejmý výrazný sklon žalobcu k fluktuácii. K žalobcom uplatnenému čiastkovému nároku na náhradu škody z titulu nemajetkovej ujmy vo výške 5.080,- eur za pobyt vo väzbe celkovo 127 dní, uviedla, že tento nárok neuznáva, pretože väzobné stíhanie žalobcu bolo dôvodné - vzhľadom na to, že v čase rozhodovania o vznesení obvinenia, ako aj vzatí do väzby existovali zákonné dôvody pre takýto postup, aj s poukazom na vyššie popísaný spôsob života žalobcu, poznačený opakovanými trestnými, aj priestupkovými postihmi za jeho protispoločenskú činnosť. K prepusteniu z väzby došlo z dôvodu, ktorý osobitný zákon ustanovuje v § 8 ods. 6 písm. g), ako negatívnu podmienku, pre ktorú nie je možné priznať právo na náhradu škody. Ani rozsah nároku na úrok z omeškania uplatnený žalobcom nemá zákonný podklad, nakoľko bol uplatnený za obdobie od 10.10.2023. Žalobca až nasledujúci deň 11.10.2023 len doručil Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky jeho písomnú žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky právnej zástupkyňi žalobcu zaslala oznámenie o neuspokojení jeho nároku listom zo dňa 08.01.2024, ktorý bol právnej zástupkyňi žalobcu doručený dňa 10.01.2024.

4. Právna zástupkyňa žalobcu v písomnej replike zo dňa 24.10.2024 uviedla, ak má byť štát považovaný za právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorými priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno prihladiť, že štát nemá slobodnú voľbu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Považovala konanie dozorového prokurátora za nelogické, dokonca nezákonné ak v čase, keď podával obžalobu disponoval informáciou o tom, že žalobca už bol priestupkovo postihnutý a túto nezákonnosť obhajoval aj tým, že podal proti uzneseniu Okresného súdu Poprad dňa 08.03.2023 pod sp. zn. 5T/18/2023 sťažnosť. Okresný súd Poprad dňa 08.03.2023 uznesením pod sp. zn. 5T/18/2023 rozhodol tak, že trestné stíhanie proti žalobcovi zastavil, a teda že trestné stíhanie je neprípustné z dôvodu, že tak to ustanovuje medzinárodná zmluva, avšak podľa čl. 50 ods. 5 prvá veta Ústavy SR „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby.“ Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy, ale aj v čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Štát musí niesť absolútne objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov verejnej moci, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát totiž nemá slobodnú vôľu, ale je povinný prísne a bezvýhradne dodržiavať právo (teda nie iba zákon) v jeho ideálnej (škodu nespôsobujúcej) interpretácii a aplikácii. Nemôže sa zbaviť zodpovednosti za postup orgánov činných v trestnom konaní, pokiaľ sa ich postup ukáže ako postup chybný, zasahujúci do základných práv a slobôd. Nie je rozhodujúce, ako OČTK vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ide o prísnu objektívnu a absolútnu zodpovednosť za výsledok, pri ktorej neprichádza do úvahy ani

možnosť liberácie. Je síce pravdou, že sa k svojmu konaniu priznal, ale on ako laik nemohol vyhodnotiť to, že sa jedná o priestupok, túto skutočnosť mali vyhodnotiť OČTK a samotné trestné konanie už v úvodnej fáze postúpiť príslušnému správne orgánu na prejednanie priestupku. Napriek tomu, že OČTK museli vedieť o tom, že sa jedná o priestupok, pokračovali v spôsobovaní škody, dokonca aj väzobným stíhaním. Poukázala na fakt, že samotný prokurátor v prípravnom konaní dokonca môže sám prepustiť obvineného z väzby. Všeobecné súdy pri rozhodovaní nikdy nesmú zabúdať na ústavný pôvod a zakotvenie nárokov uplatňovaných podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Je nevyhnutné v každom prípade dbať na to, aby fakticky nedošlo k vyprázdneniu dotknutého základného práva pri použití jeho zákonného vykonania. Inak povedané aplikáciou citovaného zákona nesmie dôjsť, priamo alebo nepriamo k obmedzeniu rozsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 Ústavy, podľa ktorého je nevyhnutné kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné namietat' a nie naopak, nepriznať nič. Ľudská dôstojnosť vylučuje, aby s človekom bolo zaobchádzané ako s objektom, či predmetom; ide totiž o nedotknuteľnú hodnotu, ktorú nemožno obmedziť ústavne konformným spôsobom (čl. 19 ods. 1 Ústavy). Žalobca bol pred vzatím do väzby zamestnaný v spoločnosti LONIK, s. r. o., a neobstojí námietka žalovanej, že vychádzať z príjmu pred vzatím do väzby je absolútne irelevantné, nakoľko po prepustení z nezákonnej väzby a následnom jeho nástupe do pracovného pomeru je zrejmy jeho čistý príjem. Pokiaľ žalovaná vo svojom vyjadrení uvádzala, že nie je možné vychádzať z ústneho prísľubu zamestnávateľa obchodnej spoločnosti Kaffex s. r. o., tento ústny prísľub nemožno považovať za relevantný, tak k uvedenému tvrdeniu žalovanej uviedla, že z písomného vyjadrenia spoločnosti Kaffex s.r.o. zo dňa 01.02.2023 vyplýva to, čo mal nastávajúci zamestnávateľ prísľubiť žalobcovi ústnym prísľubom, pričom zákon nevyžaduje jeho písomnú formu. Pokiaľ by to zákon na jednej strane vyžadoval a na druhej strane pokiaľ by žalobca vopred vedel, že nastane situácia na jeho strane, teda že pôjde do väzby, tak by určite trval na tom a vyžadoval by písomnú formu prísľubu zamestnávateľa. V danom prípade na uvedené nebol daný žiaden dôvod. Nestotožnila sa z označením žalobcu za fluktuanta a to iba na základe toho, že malo dôjsť k zmene zamestnávateľa zo strany žalobcu. Mal na to svoje objektívne dôvody, ktoré spočívali v zdravotných problémoch s chrbticou (krížami) a dlhodobejšie z uvedeného dôvodu navštevoval odborného lekára – neurológa a užíval lieky. O uvedenom priložila anonymizovaný výpis z lekárskej správy žalobcu. Z listinného dôkazu – vyjadrenie zamestnávateľa LONIK, s. r. o. zo dňa 23.01.2023 vyplýva spokojnosť zamestnávateľa so zamestnancom, ktoré hodnotil ako svedomitého a plniaceho si jeho pracovné povinnosti i dochádzku. Pokiaľ by bol žalobca fluktuantom z iných dôvodov, zrejme ani táto spoločnosť by neuviedla v jej písomnom vyjadrení, že nevyklučuje možnosť opätovného uzavretia pracovného pomeru, čo sa nakoniec aj stalo. Každé trestné stíhanie a v ňom vykonané zásahy do uvedených chránených statkov, je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy, a to najmä v takom prípade, ak sa vo výsledku preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickej alebo právnickej osobe, ktoré sa museli podrobiť excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní. Zásadne platí princíp ochrany práv každého, kto bol poškodený alebo zasiahnutý nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánom verejnej moci, v tomto prípade OČTK, a že nemajetkovú ujmu predstavuje už samotný zásah týchto orgánov do práv fyzickej a právnickej osoby.

5. Žalovaná v písomnej duplike zo dňa 08.11.2024 uviedla, že dozorujúci prokurátor v trestnej veci žalobcu postupoval zákonne. Žalobca namietal, že vo svojom predošlom vyjadrení na viacerých miestach uvádzala, že žalobca sa dopustil spáchania trestného činu, pričom poukazujúc na rozhodnutie Okresného úradu Poprad č. OU-PP-OVVS-2022/025238 zo dňa 07.12.2022 tvrdil, že sa dopustil „iba“ priestupku. Poukázala, že trestný čin, ktorého sa dopustil žalobca je právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TrZ, spáchaný vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 TrZ. Pokiaľ by malo byť dôvodné tvrdenie žalobcu, že sa dopustil spáchania „iba“ priestupku, potom by súd v štádiu preskúmania obžaloby bol oprávnený rozhodnúť podľa § 241 ods. 1 písm. e) TP s použitím § 215 ods. 2 písm. b) TP a teda zastaviť trestné stíhanie obžalovaného A. B. z dôvodu, že o skutku obvineného bolo už právoplatne rozhodnuté orgánom príslušným na konanie o priestupku a toto rozhodnutie možno považovať za dostačujúce. Okolnosti uvedené v ust. § 215 ods. 2 písm. b) TP však neboli dôvodom zastavenia trestného stíhania. Pred podaním obžaloby sa dozorujúci prokurátor dôsledne zaoberal skutočnosťou, že jeden z obvinených - A. B. (žalobca) bol postihnutý za totožný skutok rozhodnutím Okresného úradu v Poprade, odboru všeobecnej vnútornej správy a to Rozkazom o uložení sankcie za priestupok č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, právoplatným 18.01.2023. Čo sa týka možnej existencie prekážky ne bis in idem, zakotvenej v čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv – v tomto prípade prokurátor vzal do úvahy Rozhodnutie ESLP

vo veci A. a B. vs. Nórsko, kde Európsky súd vyslovil záver, že vedenie dvoch konaní (správneho a trestného) pre totožný skutok proti totožnej osobe je prípustné, pokiaľ bude dodržaná primeranosť celkovej uloženej sankcie (sankcia + trest), a teda, aby súd v prípade preukázania viny a určovaní druhu a výmery trestu reflektoval na predchádzajúcu sankciu, ktorá už bola osobe uložená v správnom konaní. Dozorujúci prokurátor vychádzal zo záveru, že v tomto prípade správny orgán uložil žalobcovi pokutu 20,- eur, ktorá v žiadnom prípade nemôže postačovať na naplnenie účelu trestu, resp. všeobecného systému sankcií podľa slovenského práva a že uložená sankcia absolútne nemá povahu trestnej sankcie. Dôvody pre podanie obžaloby aj napriek vedomosti o rozhodnutí Okresného úradu Poprad - Rozkaze o uložení sankcie za priestupok č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, prokurátor zhrnul v úradnom zázname zo dňa 02.03.2023, ktorý je súčasťou dozorového spisu prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 2Pv 530/22/7706 na č. I. 45. Fotokópiu tohto úradného záznamu predložila súdu v prílohe, ako dôkaz vylučujúci žalobcom tvrdenú nelogickosť, príp. až nezákonnosť postupu. Namietala tvrdenie žalobcu, že orgány činné v trestnom konaní nesprávne kvalifikovali skutok žalobcu a že následným postupom a rozhodnutiami spôsobili žalobcovi škodu. Žalobca vo svojom vyjadrení z 24.10.2024 ním uplatňovaný nárok na náhradu škody v celkovom rozsahu 8.812,- eur (titulom sumy 3.732,- eur ako ušlého zisku a sumy 5.080,- eur titulom nemajetkovej ujmy) spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 9,5% od 10.10.2023, odôvodňuje ako náhradu ujmy na chránenom statku, akcentujúc že najvyššiu mieru ochrany poživajú ľudský život, integrita človeka, jeho ľudská dôstojnosť a sloboda, pričom rovnako zdôrazňuje, ľudská dôstojnosť vylučuje, aby s človekom bolo zaobchádzané ako s objektom, či predmetom, že ide o nedotknuteľnú hodnotu, ktorú nemožno obmedziť ústavne konformným spôsobom (článok 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Nie je jej známe, že by bolo postupom a rozhodnutiami OČTK zasiahnuté do dôstojnosti žalobcu ako človeka. Toto nevyplýva ani zo žiadneho z dôkazov predložených žalobcom v tomto konaní. Žalobca sa poukázaním na výšku čistého príjmu u jedného zamestnávateľa (LONIK, s. r. o.) snažil preukázať správnosť výpočtu čistého príjmu, ktorý mu mal byť vyplácaný u druhého zamestnávateľa. Žalovaná opakovane tvrdí, že pri výpočte sumy ušlého zisku nemožno vychádzať len z ústneho príslubu práce u iného zamestnávateľa, obchodnej spoločnosti Kaffex s. r. o. Pokiaľ v predošlom vyjadrení zo dňa 27.09.2024 poukázala na sklony žalobcu k častému striedaniu zamestnania (čo je jedným z významov pojmu fluktuácia, uvedených v Slovníku cudzích slov), tým žalovaná nepoukazovala len na jednu konkrétnu zo zmien zamestnania u žalobcu. V predošlom vyjadrení poukazovala na údaje uvedené samotným žalobcom, to iba za obdobie roku 2022. Napriek argumentácii žalobcu vo vyjadrení z 24.10.2024 a bez akéhokoľvek spochybňovania zdravotného stavu žalobcu, vyplývajúceho z lekárskej správy predloženej žalobcom, popísaného ku dňom 23.11.2021, 20.12.2021 a 10.01.2022, žalovaná uviedla, že nemá dôvod nič meniť na predošlom vyjadrení. Svoje predošlé vyjadrenie, ktoré ohraničovala časovým obdobím roku 2022, doplnila tým, že sklon k striedaniu zamestnania mal žalobca aj v období pred rokom 2022. Vo výsluchu v procesnom postavení obvineného dňa 04.11.2022 žalobca k svojej osobe, okrem iného, uviedol: „Vyštudoval som základnú školu v Dolnom Smokovci, spolu 9 tried a následne som vyštudoval Strednú odbornú školu v Hornom Smokovci, v odbore Kuchár, bez maturity. Po vyštudovaní strednej školy som začal pracovať vo Vysokých Tatrách ako pomocný kuchár vo viacerých zariadeniach.“

6. Právna zástupkyňa žalobcu v písomnom vyjadrení zo dňa 30.01.2025 uviedla, že predovšetkým z Rozkazu o uložení sankcie za priestupok, ktorým Okresný úrad Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy pod číslom: OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022 uložil žalobcovi sankciu za priestupok vo výške 20,- eur, jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že skutok za ktorý bola žalobcovi uložená sankcia za priestupok je totožná so skutkom, pre ktorý prokurátor podal na žalobcu obžalobu dňa 02.03.2023, podanú na súde dňa 03.03.2023 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TrZ. Uvedené rozhodnutie Okresného úradu Poprad – Rozkaz o uložení sankcie za priestupok nadobudol právoplatnosť dňa 18.01.2023. Na totožnosť skutku poukázal jednak sudca pre prípravné konanie v uznesení sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 (konkrétne je to uvedené na str. 6 uznesenia), a tiež s názorom prvostupňového orgánu sa stotožnil aj odvolací súd v Prešove v jeho uznesení č. k. 3Tos/10/2023-286 zo dňa 09.03.2023, keď takéto rozhodnutie vydal vzhľadom na podanie sťažnosti prokurátora okresnej prokuratúry voči uzneseniu súdu prvého stupňa. Teda tu poukázala aj na tú skutočnosť, že prokurátor okresnej prokuratúry pokračoval aj naďalej v nezákonnosti jeho postupu, a to napriek vysloveniu už vyššie uvedeného právneho názoru sudcu pre prípravné konanie, a tiež na základe toho čo je tiež konštatované v uznesení súdu prvého stupňa a síce, že: „Práve predmetné rozhodnutia správneho orgánu, ktoré boli vydané dňa 07.12.2022 (vo vzťahu k obv. A. B.) resp. dňa 28.11.2022 (vo vzťahu k obv. D. B.), ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 18.01.2023 resp. dňom 04.01.2023, teda ešte pred podaním obžaloby dňom 03.03.2023, o čom teda prokurátor musel vedieť a v ktorých v súčasnosti

beží ich výkon a ktoré doposiaľ neboli v predpísanom konaní zrušené, vytvorili podľa názoru konajúceho súdu prekážku rozhodnutej veci podľa § 4 ods. 1 protokolu č. 7 k Dohovoru.....“ (strana 7 uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023). Zároveň poukázala na právny názor súdu prvého stupňa uvedený v uznesení sp. zn. 5T/18/2023, že: „Súbežné vedenie dvoch priestupkových konaní proti obv. A. B. a obv. D. B. a súčasne vedenie trestného konania proti obidvom obvineným osobám sa tak konajúceму súdu javí byť nelogické a právne nesprávne.“ Okresný súd pokračuje ďalej a uvádza: „O týchto skutočnostiach obžaloba pri podávaní obžalobného návrhu musela mať vedomosti, rovnako tak aj orgán činný v trestnom konaní, ktorý predmetnú trestnú vec vyšetroval, čo je preukázateľne zrejmé z obsahu vyšetrovacieho spisu, ktorý obsahuje výpis z ústrednej evidencie priestupkov MV SR oboch obvinených osôb (č. I. 206 – 207, č. I. 208 – 209 vyšetrovacieho spisu), ako aj obe rozhodnutia správneho orgánu (č. I. 211 – 212, č. I. 215 – 216), o ktoré bolo príslušným vyšetrovateľom žiadané v januári, resp. vo februári 2023, ale sa tým nepochopiteľne nezaoberal ani jeden z orgánov činných v trestnom konaní a tak došlo k tomu, že orgány činné v trestnom konaní (vyšetrovateľ a prokurátor) a správny orgán, ktorý objasňoval protiprávne konanie obvinených osôb majúce znaky priestupku, viedli proti nim súbežne dve samostatné konania, ktoré boli do podania obžaloby aj právoplatne ukončené.“ (strana 6 uznesenia). Konanie o priestupkoch bolo príslušným orgánom – policajtom odborom poriadkovej polície OO PZ Vysoké Tatry ukončené ešte v dňoch 22.11.2022, resp. 30.11.2022, kedy boli správne orgánu zaslané Správy o výsledku prešetrovania priestupku. Poukázala na to, že žalobca v procesnom postavení obvinenej osoby bol zadržaný a obmedzený na slobode v krátkom časovom rozpätí hneď dvakrát, dňa 02.11.2022 od 21:45 hod. do 03.11.2022 do 01:45 hod., kedy bol prepustený zo zaistenia, a následne opakovane zadržaný a obmedzený na svojej osobnej slobode dňa 03.11.2022 od 12:40 hod. do 08.03.2022 (správne má byť uvedené do 09.03.2023, ako to vyplýva z potvrdenia o prepustení z väzby na slobodu, ktoré vydal Ústav na výkon väzby a trestu odňatia slobody Prešov dňa 09.03.2023). Teda i v tomto prípade už išlo o šikanovanie obvineného príslušným orgánom. Žalobca sa absolútne nestotožňuje s vyjadrením žalovanej zo dňa 08.11.2024, toto vyjadrenie považuje iba za účelovú obranu. Dokonca samotná príloha – Zoznam prokurátora zo dňa 02.03.2023, sp. zn. 2Pv 530/22/7706-45 je dôkazom, ktorým žalovaná samú seba spochybňuje a takto vyprodukovala sama proti sebe dôkaz o tom, že ako vyplýva zo samotného obsahu úradného záznamu, prokurátor konajúci v tom čase v danej veci, vedel o tom, že žalobca bol za „totožný skutok“ postihnutý rozhodnutím správneho orgánu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.01.2023. Prokurátor okresnej prokuratúry doslovne v zázname uviedol: „V uvedenej trestnej veci pristúpim k podaniu obžaloby napriek tomu, že jeden z obvinených – Lukáš Stosil, bol postihnutý za totožný skutok rozhodnutím Okresného úradu v Poprade, odbor všeobecnej vnútornej správy, a to Rozkazom OÚ PP, č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, PPL 18.01.2023.“ Je teda nepochybné, že prokurátor o tejto skutočnosti vedel, dokonca o nej musel vedieť skôr, ako mu bol predložený spis po ukončení prípravného konania, nakoľko v danej veci bol dozorujúcim prokurátorom, a teda mal aktuálny prehľad o stave spisu a teda pri podávaní obžaloby konal vedome pri zvážení celkového skutkového stavu. Za takejto situácie sa žalovaná nemôže zbaviť zodpovednosti tým, že si prokurátor ako „strážca zákonnosti“ sám vyhotoví listinu „Záznam prokurátora zo dňa 02.03.2023“, ktorou chce doslovne ospravedlňovať svoje konanie do budúcnosti. Pokiaľ prokurátor uvádzal v tomto listinnom dôkaze, ktorý predložil až pri podaní zo dňa 08.11.2023, že sa nestotožnil s tým, ako správny orgán vyhodnotil skutok žalobcu, resp. považoval uloženú sankciu 20,- eur za takú, ktorá v žiadnom prípade nemôže postačovať na naplnenie účelu trestu, resp. všeobecného systému sankcií podľa slovenského práva, tak potom mal ako uviedol tiež na inom mieste v tomto zázname podať protest prokurátora. No napriek tomu, že prokurátor sa touto možnosťou – podaním protestu proti rozhodnutiu OÚ PP – Rozkazu o uložení sankcie prokurátor v úradnom zázname zaoberá, tak ako vyplýva ja zo skutkového stavu, takýto protest zrejme nikdy nepodal. Teda uvedený postup prokurátora sa nielenže javí, ale je vyslovene účelovým správaním prokurátora evokujúcim jeho záujem o zbytočné a neprimerané šikanovanie žalobcu a poškodzovanie jeho osobnostných práv, dokonca neprimerané obmedzovanie jeho osobnej slobody. O tomto listinnom dôkaze neexistuje žiadna zmienka prokurátora okresnej prokuratúry, či už v obžalobnom návrhu zo dňa 02.03.2023 v záverečnej časti, kde navrhol vykonať dôkazy v rámci pojednávania. Dokonca o tomto listinnom dôkaze nie je žiadna zmienka prokurátora v obžalobe, ani súdov v rámci či už rozhodnutí okresného súdu či odvolacieho súdu (ktoré sú spomínané vyššie), teda tento listinný dôkaz nanajvýš vzbudzuje pochybnosti. Navrhla doplniť dokazovanie pripojením prokurátorského spisu. K vyjadreniu žalovanej zo dňa 08.11.2024 na strane 2, druhý odsek uviedla, že pokiaľ obžaloba mala za to, že skutok alebo správanie žalobcu malo byť posudzované ako trestný čin, mal prokurátor okresnej prokuratúry ako strážca zákonnosti využiť svoje zákonné možnosti a protest prokurátora podať, čím by možno dosiahol výsledok, a to zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Toto však zrejme prokurátor neurobil a svoje pochybenie chcel zrejme

napraviť, resp. konvalidovať podaním obžaloby. Takýto postup však jednak prvostupňový súd, ale aj odvolací súd nepovažoval za správny a zákonný preto trestné stíhanie zastavil a ihneď prepustil žalobcu na slobodu. Navrhla vypočuť žalobcu zabezpečením súdom.

7. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 10.02.2025 oznámila súdu, že protest prokurátora proti rozhodnutiu Okresného úradu Poprad, odboru všeobecnej vnútornej správy – Rozkazu o uložení sankcie za priestupok č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022 nebol podaný s poukazom na Uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/11/2023-319, ktorým krajský súd zamietol ako nedôvodnú sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 o zastavení trestného stíhanie voči žalobcovi.

8. Na pojednávaní dňa 04.06.2025 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že trvá na podanej žalobe. Žalobca sa domáha náhrady škody z titulu ušlého zisku za čas, kedy nemohol vykonávať prácu po dobu trvania nezákonnej väzby a nemajetkovú ujmu za nezákonné vznesenie obvinenia a nezákonnú väzbu vo výške 5.080,- eur. Vo vzťahu k ušlému zisku si žalobca uplatnil za obdobie 4 mesiacov a 9 pracovných dní pri mesačnom príjme 850,- eur. Žalobca si za nezákonnú väzbu uplatnil sumu 5.080,- eur. Keďže výška nemajetkovej ujmy nie je presne definovaná a vymedzená žiadnym právnym predpisom, tak na každý konkrétny prípad je potrebné v súvislosti s týmto nárokom pristupovať individuálne podľa okolností a povahy veci, osobnosti páchatel'a a ďalších na vec vzťahujúcich sa okolností. Žalobca má vedomosť o tom, že priznávaná náhrada za nemajetkovú ujmu za nezákonnú väzbu je v rôznom rozpätí, pričom si túto uplatňuje na spodnej hranici tohto rozpätia. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalobcu bola odmietnutá na základe stanoviska žalovanej zo dňa 08.01.2024, ktorá bola doručená žalobcovi 10.01.2024. Keďže v súvislosti s týmto dátumom nesprávne uviedli lehotu omeškania žalovanej, tak na pojednávaní dala návrh na pripustenie zmeny žaloby v rozsahu uplatňovaného úroku z omeškania, kedy tento začal plynúť doručením 10.01.2024 do zaplatenia. Keďže rozhodnutiami Okresného súdu Poprad a aj Krajského súdu v Prešove bolo rozhodnuté o zastavení trestného stíhanie voči žalobcovi a jeho okamžitého prepustenia z väzby, tak v zmysle zákona č. 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody. Súd rozhodol podľa § 241 ods. 1 písm. c) TP s použitím § 215 ods. 1 písm. c) TP a § 9 ods. 1 písm. g) TP, pretože § 215 ods. 1 písm. c) hovorí o tom, že stíhanie zastaví, nakoľko je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený a § 9 ods. 1 písm. g) TP hovorí, že tak ustanovuje Medzinárodná zmluva. Teda nie je zrejme, prečo už okresný súd priamo do výrokovvej časti neaplikoval § 215 ods. 1 písm. d) TP, ktorý priamo hovorí o tom, že trestné stíhanie je nepripustné podľa § 9, ktorý v konečnom dôsledku aj použil, a na ktorý sa už odvoláva aj v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 08.03.2023. Poukázala, že súd mohol využiť a do úvahy prichádzalo ust. § 215 ods. 1 písm. b) TP, teda že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, nakoľko žalobca v tom čase už bol právoplatne postihnutý v rámci priestupkového konania. Takisto mala za to, že na vec žalobcu nie je možné ani aplikovať rozhodnutie, na ktoré sa odvoláva žalovaná a teda A a B proti Nórsku z roku 2016 z dôvodu, že v rámci doplnkového komplementárneho konania neboli dodržané kritériá, ktoré sa majú splniť, keď týmto súbežným vedením dvoch komplementárnych konaní má byť zabránené tomu, aby dotknutá osoba znášala nadmerné bremeno zaťaženia, naopak, toto riziko sa má minimalizovať. V prípade žalobcu sa o uvedenom nedá hovoriť, keďže väzba predstavuje najzávažnejší zásah do základných práv a slobôd tej ktorej osoby, keďže išlo o neprijateľnú sankciu, či postih v podobe väzobného stíhanie žalobcu. Nadmerné zaťaženie spočívalo teda v obmedzení osobnej slobody a dokonca aj toho, že v rámci výkonu väzby sa musel podrobiť aj vyšetreniu duševnému stavu znalcom. Z uvedeného je zrejme, že na túto vec je potrebné nazerať cez prizmu teórie otráveného stromu, teda keď je otrávený strom, sú otrávené aj plody, a teda ak bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom a toto sa ukázalo ako nezákonné, pretože žalobca bol postihnutý právoplatne priestupkovo a nie trestnoprávne, tak všetky na toto rozhodnutie o vznesení obvinenia nadväzujúce rozhodnutia sú nezákonné. Ďalej uviedla, že pokiaľ sa tu uvádza o tej skutočnosti, že ide, resp. vo veci listín, ktoré boli oboznámené z prokurátorského spisu, tak v tejto súvislosti opätovne poukázala na to, že práve z tejto technickej pomôcky nevyhnutne vyplýva tá skutočnosť, že vyjadrenia žalovanej sú v rozpore s obsahom listín, ktoré boli vyhotovené samotným prokurátorom. Na jednej strane mala za to, že úradný záznam, ktorý predložila žalovaná zo dňa 02.03. je možné používať ako dôkazný prostriedok, ale pokiaľ na tieto úradné záznamy, ktoré vyhotovil prokurátor, už nie je možné prihliadať. Vyjadrenie žalovanej, že sa oboznámila s právoplatným priestupkovým rozhodnutím Okresného úradu Poprad, odboru všeobecnej vnútornej správy až podaním, resp. až odovzdaním spisu vyšetrovateľ'a dňa 13.02.2023, nezodpovedá práve listinám, ktoré žalobca

požadoval oboznámiť, nakoľko žalovaná mala vedomosť o tom, že tam beží priestupkové konanie a jedine prokurátor, ako dozorujúci orgán má právo a zároveň aj povinnosť dopytovať sa na stav tohto konania za predpokladu, že sa domnieva, že daná vec má byť posudzovaná iným spôsobom a má sa na ňu prihliadať nie ako na priestupok, ale ako na trestný čin. Pokiaľ dozorujúci prokurátor nebol spokojný s takýmto rozhodnutím, mal podať protest proti rozhodnutiu z priestupkového konania. A takúto možnosť mal stále urobiť po tom, ako mu bol vyšetrovateľom odovzdaný spis za účelom podania návrhu na obžalobu. Takýto úkon zo strany dozorujúceho prokurátora nebol urobený ani do podania obžaloby. Napriek tomu si prokurátor vytváral úradné záznamy. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa PZ, odbor poriadková polícia ČVS: ORP-1142/VY/PP/2022, na základe ktorého bol vzatý do väzby. Túto väzbu žalobca považuje za nezákonnú, z dôvodu, že rozhodnutím Okresného súdu Poprad 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023, o prepustení poškodeného z väzby na slobodu a uznesením Okresného súdu Poprad zo dňa 08.03.2023 bolo rozhodnuté, že trestné stíhanie súd zastavil a napriek podaným sťažnostiam dozorujúceho prokurátora tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť.

9. Zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že žalovaná na svojich doterajších písomných tvrdeniach zotráva. Zotrval na tom, že existuje zákonná prekážka vzniku nároku na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 s ohľadom na to, že trestné stíhanie žalobcu bolo zastavené súdom z dôvodu, že tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Reagoval na predošlé ústne vyjadrenie právnej zástupkyne, ktorá sa snažila nárok preukazovať aj tým, ktoré ustanovenie Trestného poriadku súd mal, alebo mohol použiť. K tomu uviedol, že hypotetické teórie nemôžu byť použité ako dôkaz v sporovom konaní a pri preukazovaní nároku, že môže žalobca vychádzať len z rozhodnutí súdov tak ako boli vydané a na základe ustanovení. Pokiaľ právna zástupkyňa žalobcu argumentuje tým, či boli alebo neboli dané splnené podmienky na vzatie obvineného do väzby, uviedol, že splnenie podmienok neposudzuje prokurátor ktorý podával návrh, ale sudca pre prípravné konanie, ktorý žalobcu, v tom čase ako obvineného z trestného činu do väzby vzal s tým, že konštatoval splnenie materiálnych aj formálnych podmienok väzby. K argumentácii žalobcu vo vzťahu k žalovanej zdôraznil dátum 18.01.2023 až kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Okresného úradu Poprad. Prokurátor v skoršom období, aj keby mal k dispozícii priestupkový spis, na tento nemohol nijako prihliadať, nakoľko sa jednalo v tom čase o právoplatne neukončené priestupkové konanie a dozorujúci prokurátor v trestnej veci, ani iný prokurátor pri výkone dozoru v trestnej oblasti postupovania a rozhodovania verejnej správy, nemôže žiadnym spôsobom ovplyvňovať rozhodovaciu činnosť orgánov verejnej správy. Pôsobnosť prokuratúr je v tomto následná. Zároveň k dôkazom, ktoré navrhovala oboznámiť na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu poukázal na obsah dozorového spisu prokurátora v trestnej veci, ktorý nie je administratívnym spisom, ani súdnym spisom, ale má povahu pracovnej technickej pomôcky prokurátora. Zákon o prokuratúre dokonca vylučuje aj v priebehu trestného stíhania, alebo aj o tom, časovo to neobmedzuje nahliadať do dozorového spisu a to tak, že vymedzuje okruh osôb, ktoré sú oprávnené nahliadať, medzi ktoré patrí prokurátor dozorujúci, nadriadený prokurátor a iný prokurátor so súhlasom nadriadeného prokurátora. Pokiaľ si súd tento dozorový spis vyžiadal, prokuratúra ho sprístupnila, ale z hľadiska vyhodnocovania jeho obsahu a listín, ktoré právna zástupkyňa žalobcu označuje ako dôkazy, si dovoľil upriamiť pri ich vyhodnocovaní pozornosť súdu práve na povahu dozorového spisu prokurátora. Z hľadiska vyhodnocovania nároku žalobcu v žiadnom prípade nie je relevantný obsah dozorového spisu, ale úkony a podania, ktoré prokurátor v trestnej veci robil vo vzťahu k súdu. Uviedol, že neuznáva nárok v celom rozsahu a navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že tento nárok zo zákona nemohol vzniknúť. Čo sa týka argumentácie o vylúčení a aplikácie zákonných ustanovení, na ktoré poukazuje žalobca, konkrétne vylúčení viazanosti Slovenskej republiky Medzinárodnou zmluvou, pokiaľ by jej aplikácia zasahovala do základných práv a slobôd, tak toto vyjadrenie považoval za nelogické, pretože trestné konanie ako také a inštitúty v ňom uplatňované do základných práv a slobôd, zo svojej podstaty zasahujú, a napr. väzba je uplatňovaná preto, aby sa zamedzilo zmareniu účelu trestného konania. Preto zdôraznil, že všetky podmienky pre vzatie obvineného do väzby posudzuje vždy sudca, nie prokurátor.

10. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že pracovný pomer vo E. ukončil zo zdravotných dôvodov pre chrbticu ktorú má pokrivenú aj pre križe, načo bol aj liečený. Prečo sa rozhodol pre iné zamestnanie uviedol, že bola ľahšia pracovná doba vzhľadom na jeho zdravotný stav. Nepamätal si či po prepustení z väzby bol zamestnaný. V súvislosti s väzbou uviedol, že pociťoval obmedzenie od rodiny a mal negatívne následky na psychiku. Na otázku či v čase zadržania a vzatia do väzby dňa 03.11.2022 bol v pracovnom pomere, keďže ten mal trvať v období od 01.09.2022 do 01.11.2022 a bol ukončený

dohodou uviedol, že sa nepamätá presne. Na otázku súdu keď išiel do baru s bratom, či bol v pracovnom pomere uviedol, že v ten deň nie. Na ďalšiu otázku, či bol ukončený pracovný pomer v ten deň, uviedol, že nie, až po vzatí do väzby. Na otázku súdu, z akého dôvodu mal v batohu aj kuchynský nôž, žalobca uviedol, že to bol pracovný nožík a že si vtedy bral domov špinavé veci, skončila sa mu pracovná doba.

11. Vykonaným dokazovaním, najmä listinnými dôkazmi tvoriace obsah spisu, výsluchom žalobcu, pripojenými spismi 5T/18/2023 a 2Pv 530/22/7706, súd zistil nasledovný skutkový stav vo veci:

12. Z Lekárskej správy žalobcu zo dňa 23.11.2021 vystavenej H. K. J., neurológom vyplýva, že pacient má bolesti v krížoch trvajúce 3 týždne, s kontrolou o 2 týždne. Dňa 20.12.2021 pri kontrole sa mal o niečo lepšie, pohyblivosť lumbálnej chrbtice je obmedzená pri predklone. Z Lekárskej správy zo dňa 10.01.2022 vyplýva, že bolesti v krížoch pretrvávajú v miernejšej intenzite, predklon LS chrbtice je obmedzený a odporúčané lieky: Lomoxikam, Tizanidin (č. l. 60 súdneho spisu).

13. Z Pracovnej zmluvy zamestnávateľa LONIK, s. r. o. a zamestnanca A. B. vyplýva, že táto bola uzavretá dňa 01.09.2022 s totožným dňom nástupu do práce, a výkonom práce kuchár v zariadení E. na Štrbskom Plese s tým, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú so základnou mzdou 900,- eur mesačne, s ustanoveným týždenným pracovným časom 40 hodín, so skúšobnou lehotou 3 mesiace do 30.11.2022 (č. l. 17 súdneho spisu).

14. Z Dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 31.10.2022 medzi zamestnávateľom LONIK, s. r. o. a žalobcom vyplýva, že títo uzatvorili dohodu o skončení pracovného pomeru, podľa ktorej sa pracovný pomer uzavretý medzi účastníkmi pracovnou zmluvou zo dňa 01.09.2022 a začiatkom od 01.09.2022 skončí dňom 01.11.2022 z dôvodu oboch strán v skúšobnej dobe (č. l. 17 rub súdneho spisu).

15. Dňa 03.11.2022 bolo uznesením vznesené obvinenie žalobcovi ORPZ PP, odbor poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Vysoké Tatry ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 TrZ, lebo doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že doposiaľ presne dve nestotožnené osoby dňa 02.11.2022 v čase po 21.00 hod. v hotely L. v Tatranských zruboch vo Vysokých Tatrách, okres Poprad, obaja pod vplyvom alkoholu sa po vzájomnej komunikácii s barmanom hotela L. E. F., na adresu ktorého vyslovili vyhrážku „veď ty uvidíš, kto my sme, nebudeš na nás kydať“ sa následne počas jeho neprítomnosti a pred iným hosťom vzájomne rozprávali, že tohto bodnú nožom, ktorý mali pri sebe, pričom prvý z nich odišiel pred hlavný vchod hotela s nožom a následne sa snažil opäť dostať do interiéru hotela, čo mu bolo zabránené uzamknutím vchodových dverí recepciou hotela a následne tento telefonicky kontaktoval recepciu hotela, ktorý hovor prijala službukonajúca recepcná hotela, ktorej uviedol výhražné slová „zabijem dnu, alebo von“, kde sa poškodený následne dozvedel, že konkrétne tieto slová boli prvou osobou adresované jemu, čím takto v kontexte uvedených udalostí u neho svojim vzájomným konaním obaja vzbudili dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, čo umocnila aj skutočnosť, že poškodený mal vedomosť, že podozriví majú pri sebe nôž. proti ktorému v zákonnej lehote dňa 25.11.2022 prostredníctvom ustanoveného obhajcu podal sťažnosť. Podaná sťažnosť bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad sp. zn. 2Pv 530/22/7706-36 zo dňa 12.01.2023 zamietnutá (č. l. 113 súdneho spisu, pripojený z prokurátorského spisu 2Pv 530/22)

16. Okresný súd Poprad v trestnom konaní vedenom pod č. k. 4Tp/35/2022-48 rozhodol uznesením dňa 06.11.2022 o vzatí do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) TP A. B., pretože vzhľadom na osobu obvineného a povahu trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo 81. Bol vo väzbe od 03.11.2022 do 09.03.2023. V odôvodnení súd uviedol, že výsledky dokazovania potvrdzujú, že formálne aj materiálne podmienky väzby boli splnené, pretože trestné stíhanie bolo začaté dôvodne, konanie má znaky trestného činu, dopustil sa ho obvinený spolu s bratom a vzhľadom na situáciu, aká bola v čase skutku, ale aj vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti a charakter priestupkov je v tomto štádiu konania dôvodná obava, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, alebo dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému. Spôsob života nasvedčuje tomu, že v nadmernej miere sa oddáva užívaniu alkoholu, má ľahkovážny prístup k zodpovednému plneniu si povinností v rámci výkonu práce, ale aj vo vzťahu k svojim rodičom, ale aj k iným ľuďom, keď sa dopúšťal nielen majetkovej trestnej činnosti, ale aj konania za použitia vulgárnych výrazov a fyzickej sily, čo bolo posudzované ako priestupky. Uvedené skutočnosti preukazujú, že u obvineného v tomto štádiu konania nie je možné nahradiť väzbu

inými prostriedkami, pretože tieto by nespĺnili svoj účel a ani dohľad probačného úradníka by nezabránil obvinenému v páchaní trestnej činnosti v súvislosti s užívaním alkoholu. Proti uvedenému rozhodnutiu žalobca nepodal sťažnosť (č. I. 111 súdneho spisu, pripojený z registra súdu).

17. Z Rozkazu o uložení sankcie za priestupok Okresného úradu Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022 vyplýva, že vo vzťahu k A. B. bol vydaný rozkaz o uložení sankcie za priestupok vo výške 20,- eur, ktorý bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 02.11.2022 v čase okolo 21:20 hod. vo Vysokých Tatrách zavolał recepcnej Hotela L., ktorej sa vyhrážal slovami: „zabiť v hoteli, alebo zabiť mimo hotela“, pričom nekonkretizoval osobu, ktorú chcel zabiť, a keď zatvárala vchodové dvere do Hotela L., tak sa pohyboval s nožom v ruke pri vchodových dverách do Hotela L., teda svojim úmyselným konaním narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním. Bol prejednávaný za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu v predchádzajúcom období za skutok zo dňa 11.03.2022, za ktorý mu OO PZ Vysoké Tatry uložil blokovú pokutu vo výške 30,- eur, za skutok zo dňa 05.03.2018, za ktorý mu OU Poprad, odbor VVS uložil pokutu vo výške 15,- eur. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2023 (č. I. 73 súdneho spisu).

18. Z Informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu vyplýva, že Rozhodnutie Okresného úradu Poprad, odbor všeobecnej vnútornej správy č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022 vyplýva, že rozhodnutie bolo doručované žalobcovi s tým, že si adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote a za deň doručenia sa považuje 03.01.2023 (č. I. 74 súdneho spisu).

19. Z odpovede žalovanej zo dňa 08.01.2023 (zrejme správne má byť rok 2024, poznámka súdu) na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nebolo zistené splnenie zákonných podmienok pre uspokojenie nároku uplatneného v žiadosti o predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a preto sa žiadosť ako nedôvodná odmietla (č. I. 22 súdneho spisu).

20. Z Vyjadrenia zamestnávateľa žalobcu LONIK, s. r. o. zo dňa 23.01.2023 vyplýva: „A. B. pracoval v našej firme na pozícii kuchár na trvalý pracovný pomer od 01.09.2022 do 01.11.2022 v našej prevádzke Penzión E. na Štrbskom Plese. Ukončenie pracovného pomeru bolo po vzájomnej dohode na žiadosť zamestnanca, rozviazaním pracovného pomeru v skúšobnej dobe podľa § 72 Zákonníka práce. Zamestnanec A. B. bol v práci svedomitý, pracovné povinnosti a pracovnú dochádzku si plnil podľa našich očakávaní. Napriek absencii niektorých kuchárskych zručností sme sa ústne dohodli, že v budúcnosti nevyľučujeme opäť uzatvoriť pracovný pomer.“ (č. I. 19 súdneho spisu).

21. Z Vyjadrenia obchodnej spoločnosti Kaffex s.r.o. zo dňa 01.02.2023 vyplýva: „A. B., nar. XX.XX.XXXX mal v našej firme ústny prísľub práce. Plánovali sme ho prijať na dohodu v priebehu mesiaca november 2022 na pracovnú pozíciu – pomocná sila do kuchyne – k čomu nedošlo kvôli situácii, ktorá vznikla pánu B.. Momentálne nie je z našej strany záujem uzavrieť s pánom A. B., nar. XX.XX.XXXX pracovný pomer žiadneho druhu, nakoľko máme všetky pracovné pozície obsadené. (č. I. 19 rub súdneho spisu).

22. Zo Záznamu prokurátora zo dňa 02.03.2023 č. 2Pv 530/22/7706-45 vyplýva: „V uvedenej veci pristúpim k podaniu obžaloby napriek tomu, že jeden z obvinených – A. B., bol postihnutý za totožný skutok rozhodnutím Okresného úradu v Poprade, odbor všeobecnej vnútornej správy, a to Rozkazom OÚ PP, č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, PPL 18.01.2023. K uvedenému som dospel po tom, ako som zväžil možnú prekážku ne bis in idem zakotvenú v čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv, ako aj povahu samotného skutku, jeho právnu kvalifikáciu a trest, ktorý obvinenému hrozí v prípade preukázania viny, a taktiež dobu, od ktorej je obvinený vo výkone väzby. Vzhľadom na to, že obvinenému vychádza za tento trestný čin trestná sadzba odňatia slobody na 4 mesiace až 1 rokov, po zohľadnení zistených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pričom už v tomto čase je vo väzbe 4 mesiace, nie je z tohto hľadiska správne a primerané ponechať obvineného vo väzbe, dokým by došlo k úspešnému zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu. Podotýkam, že aj v prípade podania protestu prokurátora, má správny orgán lehotu 30 dní na jeho vybavenie a následne dané rozhodnutie je povinný doručovať ostatným účastníkom, ktorí majú 15 dní lehotu na podanie prípadného opravného prostriedku. Teda obom obvineným by mohol byť predĺžený pobyt vo väzbe o ďalší minimálne jeden mesiac z dôvodu rozhodovania o proteste prokurátora, čo je neprípustné vzhľadom na povahu

inštitútu väzby ako prostriedku ultima ratio, ktorý má trvať nevyhnutne dlhý čas. V danom prípade neprichádza do úvahy ani samotné prepustenie obvinených z väzby prokurátorom, pretože prokurátor nedisponuje oprávnením uložiť obvineným niektorý z inštitútov nahradenia väzby, keďže u nich stále pretrvávajú dôvodná obava z možného pokračovania v protiprávnom konaní. Čo sa týka vysporiadania sa s prekážkou ne bis in idem, som v tomto prípade vzal do úvahy Rozhodnutie ESLP vo veci A. a B. vs. Nórsko, kde Európsky súd vyslovil záver, že vedenie dvoch konaní (správneho a trestného) pre totožný skutok proti totožnej osobe je prípustné, pokiaľ bude dodržaná primeranosť celkovej uloženej sankcie (sankcia + trest), a teda, aby súd v prípade preukázania viny a určovaní druhu a výmery trestu reflektoval na predchádzajúcu sankciu, ktorá už bola osobe uložená v správnom konaní. V tomto prípade správny orgán uložil A. B. 20,- eur pokutu, ktorá v žiadnom prípade nemôže postačovať na naplnenie účelu trestu, resp. všeobecného systému sankcií podľa slovenského práva. Uložená sankcia absolútne nemá povahu trestnej sankcie. V zmysle uvedené aj v prípade ak súd pristúpi k rozhodnutiu o vine a treste ešte predtým ako bude zabezpečené zrušenie rozhodnutia správneho orgánu, budem v konaní pred súdom poukazovať na uvedené rozhodnutie ESLP a v tom smere využijem zákonné prostriedky v závislosti od procesného rozhodnutia súdu.“ (č. l. 68 súdneho spisu).

23. Z Uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 vyplýva, že súd rozhodol podľa § 238 ods. 4 TP, s použitím § 76 ods. 3 TP a § 79 ods. 1 TP o prepustení obv. A. B., t. č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Prešove z väzby ihneď na slobodu. V odôvodnení uviedol, že zákonný sudca mal za to, že obvinenému pominuli zákonné materiálne dôvody pre ďalšie trvanie jeho väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) TP, a preto obvineného prepustil z väzby ihneď na slobodu (č. l. 6 – 7 súdneho spisu).

24. Z Uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 vyplýva rozhodnutie: „Podľa § 241 ods. 1 písm. c) TP, s použitím § 215 ods. 1 písm. c) TP a § 9 ods. 1 písm. g) TP zastavuje trestné stíhanie obv. A. B. a obv. D. B. pre skutok uvedený v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad, pod č. 2Pv 530/22/7706-46 zo dňa 02.03.2023, ktorého sa mali dopustiť tak, že dňa 02.11.2022 v čase okolo 21:00 hod. v zariadení hotela L. V Tatranských Zruboch vo Vysokých Tatrách, okres Poprad, obaja pod vplyvom alkoholu, po vzájomnej komunikácii s barmanom tohto hotela poškodeným E. F. zo l., okres Poprad, vyslovili na jeho adresu vyhrážku „veď ty uvidíš kto my sme, nebudeš na nás kydať“, a následne počas jeho neprítomnosti pri bare rozprávali o tom, že tomuto barmanovi ublížia, potom obvinený D. B. odišiel pred hlavných vchod hotela, odkiaľ obvinený telefonicky kontaktoval recepciu hotela, kde hovor prijala službukonajúca recepčná hotela, od ktorej žiadal, aby ho spojila s poškodeným, avšak k tomuto nedošlo a tak uviedol tejto recepčnej výhrážné slová „zabijem dnu alebo von“, ktoré boli adresované poškodenému, čo neskôr potvrdil poškodenému obvinený A. B. a následne obvinený D. B. sa snažil opäť dostať do interiéru hotela, pričom mal pri sebe nôž, čo mu bolo zabránené uzamknutím vchodových dverí recepčnou hotela; právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva.“ (č. l. 35 – 38 súdneho spisu).

25. Z Uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 3Tos/10/2023-286 zo dňa 09.03.2023 vyplýva rozhodnutie, že zamietla sťažnosť okresného prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) TP, keďže Okresný Poprad napadnutým uznesením podľa § 238 ods. 4 TP, s použitím § 76 ods. 3 TP a § 79 ods. 1 TP prepustil obvineného z väzby ihneď na slobodu (č. l. 14 – 15 súdneho spisu).

26. Z Potvrdenia o prepustení z výkonu väzby vyplýva, že A. B. nar. XX.XX.XXXX bol v čase od 03.11.2022 do 09.03.2023 vo výkone väzby (č. l. 16 súdneho spisu).

27. Z Pracovnej zmluvy zamestnávateľa LONIK, s. r. o. a zamestnanca A. B. vyplýva, že táto bola uzavretá dňa 15.03.2023 s totožným dňom nástupu do práce, ktorý mal vykonávať druh práce kuchár v zariadení E. na Štrbskom Plese s tým, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú so základnou mzdou 900,- eur mesačne, s ustanoveným týždenným pracovným časom 40 hodín, so skúšobnou lehotou 3 mesiace do 14.06.2023 (č. l. 18 súdneho spisu).

28. Z Uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 3To/11/2023-319 zo dňa 25.05.2023 vyplýva rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti okresného prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) TP, keďže Okresný súd Poprad napadnutým uznesením sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 zastavil trestné stíhanie obvineného z dôvodu, že skutok, ktorý sa obom obvineným obžalobou kladie za vinu sa časovo

a obsahovo prekrýva s priestupkovým deliktom a ide o otázku totožnosti činu v súvislosti so zásadou ne bis in idem (č. I. 8 – 13 súdneho spisu).

29. Z výplatnej pásky žalobcu vyplýva príjem za mesiac apríl 2023, čistá mzda vo výške 941,47 eur, za mesiac máj 2023, čistá mzda vo výške 910,81 eur, za mesiac jún 2023, čistá mzda vo výške 877,11 eur, za mesiac júl 2023, čistá mzda vo výške 868,72 eur, za mesiac august 2023, čistá mzda vo výške 995,04 eur (č. I. 41 – 42 súdneho spisu).

30. Z Potvrdenia o mzde/odmene za zárobkovú činnosť u zamestnávateľa LONIK, s. r. o. vyplýva potvrdenie, že zamestnanec A. B. vykonáva zárobkovú činnosť od 15.03.2023 do – neurčené – na základe pracovnej zmluvy (č. I. 42 súdneho spisu).

31. Zo žiadosti právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 09.10.2023 vyplýva žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (č. I. 23 súdneho spisu).

32. Z Výzvy Generálnej prokuratúry SR zo dňa 13.10.2023 vyplýva výzva na doplnenie žiadosti: „V uvedenej veci Vás žiadam o doplnenie žiadosti z 09.10.2023 podanej v zastúpení Lukáša Stosila (v zmysle § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) o vyčíslenie trov konania v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s vypísaním jednotlivých úkonov právnej služby, ako aj o doklad preukazujúci ich reálne zaplatenie klientom. Žiadanú údaje zašlite písomne Generálnej prokuratúre SR v lehote 10 dní od prevzatia tejto výzvy, inak nebude možné na žiadosť prihliadať (§ 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.)“ (č. I. 20 súdneho spisu).

33. Z odpovede právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 18.10.2023 vyplýva doplnenie žiadosti zo dňa 13.10.2023 vyčíslením trov právneho zastúpenia (č. I. 21 súdneho spisu).

34. Na zistený skutkový stav súd aplikoval uvedenú právnu úpravu:

35. Podľa § 6 ods. 9 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, nadriadený prokurátor nemôže vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, aby nepodal návrh na začatie občianskeho súdneho konania, nevstúpil do už začatého občianskeho súdneho konania, nepodal opravný prostriedok proti rozhodnutiu súdu v občianskom súdnom konaní, nepodal protest prokurátora alebo nepodal upozornenie prokurátora.

36. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

37. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

38. Podľa § 5 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.

Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

39. Podľa § 8 ods. 5 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby, alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

40. Podľa § 8 ods. 6 písm. a), g) cit. zákona, právo na náhradu škody nevznikne

a) ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama,

g) ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

41. Podľa § 15 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

42. Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

43. Podľa § 17 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

44. Podľa § 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

45. Podľa Čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

46. Podľa Čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

47. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

48. Podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

49. Súd dospel k tomuto právnemu záveru:

50. Súd konštatuje po preskúmaní procesnej stránky veci, že aktívna a pasívna legitímácia je daná. V danom prípade prichádzajú do úvahy ako príslušné orgány Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra SR. Danú situáciu rieši § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. a v týchto prípadoch koná ten orgán, ktorý začal konať ako prvý, Generálna prokuratúra SR.

51. Žalobca sa žalobou domáha náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mala byť spôsobená Ad1/ nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia Okresným riaditeľstvom policajného zboru Poprad, odborom poriadkovej polície, Obvodné oddelenie PZ Vysoké Tatry ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 zo dňa 04.11.2022, ako aj Ad2/ nezákonným rozhodnutím o vzatí do väzby vydaným Okresným súdom Poprad pod č. k. 4Tp/35/2022 - 48 dňa 06.11.2022.

52. Nebolo sporným, že žalobca väzbu vykonal od 03.11.2022 do 09.03.2023, kedy bol prepustený z väzby uznesením sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023, z dôvodu, že po podaní obžaloby súd po jej preskúmaní postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku rozhodol a v zmysle § 215 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, s použitím § 9 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku trestné stíhanie vedené proti obv. A. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, zastavil. Dôvodom bola zásada ne bis in idem, nakoľko A. B. bol priestupkovo postihnutý rozhodnutím Okresného úradu Poprad č. OU-PP-OVVS-2022/025238-03 zo dňa 07.12.2022, právoplatným dňa 18.01.2023 za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 20 eur.

53. Žalobca sa žalobou domáhal nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutých z obidvoch titulov, a to nezákonného rozhodnutia uznesenia ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 zo dňa 04.11.2022 a z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe č. k. 4Tp/35/2022-48 dňa 06.11.2022.

54. Samotná žaloba obsahovala strohé konštatovanie, že škoda (ušlý zisk 3.732,- eur, nemajetková ujma 5.080,- eur) vznikla z oboch právnych titulov. Odôvodnenie k vzniku škody sa ale vzťahovalo na vznik škody z dôvodu vzatia do väzby žalobcu, nie z dôvodu rozhodnutia o vznesení obvinenia: „Žalobca / poškodený/ bol pred vzatím do väzby zamestnaný u spoločnosti od 01.09.2022 do 01.11.2022, keď tento pracovný pomer skončil na základe Dohody o skončení pracovného pomeru. V zamestnaní bol jeho priemerný mesačný príjem vo výške cca 850,- eur bez príplatkov za odpracovanú prácu vo sviatky a dni pracovného pokoja. Od 01.11.2022 mal prísľub práce u zamestnávateľa Kaffex, s. r. o., (u ktorého bol v pracovnom pomere aj v období od 25.03.2022 do 31.08.2022), kde ho plánovali prijať na pozíciu pomocná sila v kuchyni, avšak k uvedenému nedošlo vzhľadom na situáciu, ktorá u neho nastala (vzatie do nezákonnej väzby), čo uviedla spoločnosť do vyjadrenia zo dňa 01.02.2023, ktoré bolo vyhotovené spoločnosťou v súvislosti s jeho trestným konaním. Po prepustení z väzby na slobodu sa opätovne zamestnal u toho istého zamestnávateľa v spoločnosti LONIK, s. r. o.“

55. V prvom rade sa súd zaoberal, či žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 5 a § 8 ods. 6 písm. a), písm. g) vyššie cit. zákona. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, sú 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou.

56. Nárok titulom nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia :

57. Žalobca sa domáhal náhrady škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia OR PZ Poprad o vznesení obvinenia ČVS: ORP-1142/VY-PP-2022 zo dňa 04.11.2022. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, 2. existencia škody, 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou.

58. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

59. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia bola žalobcom podaná sťažnosť, ktorá bola zamietnutá (Najvyšší súd SR sp. zn. 7Cdo/78/2022 zo dňa 30.03.2023). Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Cdo 103/2011 v rozhodnutí zo dňa 30.04.2013 uvádza „Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. V zmysle 4 ods. 1 veta druhá zákona č. 58/1969 Zb., ako aj v zmysle § 6 ods. 1 veta druhá zákona č. 514/2003 Z. z. súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo zrušené alebo zmenené právoplatné rozhodnutie pre nezákonnosť. Dôvodová správa k ustanoveniu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne uvádza, že nezákonnosť rozhodnutia nie je možné a ani účelné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhrade škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia nie je možné riešiť ako otázku predbežnú. Keďže súd v konaní o náhradu škody je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, nie je oprávnený sám posudzovať, či k zrušeniu došlo oprávnene alebo neoprávnene. Nezákonnosťou treba rozumieť nielen nesprávne právne posúdenie otázok hmotnoprávných, ale aj procesné pochybenia, ak mali vplyv na správnosť rozhodnutia. Len výnimočne nemusí byť dôvodom zrušenia rozhodnutia jeho nezákonnosť. Ide o prípady, keď sa po vydaní napadnutého rozhodnutia situácia zmení natoľko, že už v dobe, kedy sa rozhoduje o opravnom prostriedku, netrvajú dôvody pre existenciu rozhodnutia a k jeho zrušeniu nedochádza pre nezákonnosť, ale z iných dôvodov.“

60. Dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z. z. v osobitnej časti len všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené, alebo zmenené príslušným orgánom. Pokiaľ ide o predpoklad príčinnej súvislosti, považuje dovolací súd za potrebné pre účely ďalšieho konania uviesť, že kauzálny nexus je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby nezákonné rozhodnutie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím môže byť len také nezákonné rozhodnutie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*), či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/231/2017 zo dňa 29.01.2019 - bod. 43 „Ako správne uviedol prvoinštančný súd, podľa dnes už stabilnej judikatúry sa za nezákonné rozhodnutie považuje aj uznesenie o vznesení obvinenia, ak bol neskôr obvinený spod obžaloby oslobodený. Z nálezu Ústavného súdu SR z 24.3.2011, sp. zn. II. ÚS 25/2011 potom vyplýva, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Z uvedeného nálezu teda vyplýva, že systematickým a logickým (extenzívnym) výkladom príslušných ust. zák. č. 514/2003 Z. z. treba dospieť k záveru, že štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia, ktoré sa neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu, kedy sa potom neposudzuje správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale rozhodujúci tu je výsledok trestného stíhania (rovnako rozsudok NS ČR z 25.9.2012, sp. zn. 30 Cdo 265/2012).“

61. Súd teda prijal záver v zmysle vyššie uvedeného, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím, za ktoré zodpovedá štát v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

62. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, je potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby, od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia.

63. Ad1/ Rozhodnutie o vznesení obvinenia zo dňa 04.11.2022/náhrada škody - ušlý zisk: ako už súd vyššie uviedol a citoval zo žaloby v ods. 53 rozsudku, žalobca žiadal náhradu ušlého zisku vo výške 3.732,- eur ale z dôvodu, že bol vzatý do väzby, nie z dôvodu rozhodnutia o vznesení obvinenia. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Zo žaloby nepochybne vyplýva, že žalobca bol od 01.11.2022 do 15.03.2023 nezamestnaný. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v rozhodnom čase po 04.11.2022, od 01.11.2022 nevykonával konkrétnu činnosť bezprostredne smerujúcu k dosiahnutiu uplatnených výnosov, resp. neboli vytvorené reálne podmienky, za ktoré by sa zisk dostavil, ak by tomu nezabránila škodová udalosť (preto neobstojí ani príslub práce). V tomto prípade však neexistuje príčinná súvislosť medzi ušlým ziskom a vznesením obvinenia. Samotné vznesenie obvinenia žalobcovi nijakým spôsobom nemohlo brániť v uzavretí pracovnej zmluvy od 01.11.2022. Jedinou okolnosťou, ktorá žalobcovi nedovolila splniť záväzok, mohla byť jeho väzba. Ako vyplýva aj zo žaloby, dôvodom vzniku škody nebolo vznesenie obvinenia, ale väzba žalobcu.

64. Žalobca preto nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi ušlým ziskom a nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, preto treba žalobu v tejto časti zamietnuť.

65. Rozhodnutie o vznesení obvinenia zo dňa 04.11.2022/nemajetková ujma:

Podľa § 17 ods. 2, 3, 4 zákona č. 514/203 Z. z., žalobca si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.080,- eur. K nemajetkovej ujme žalobca uviedol, že si ju uplatňuje za nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia a za rozhodnutie o nezákonnej väzbe. Výška nemajetkovej ujmy je vypočítaná ako súčin počtu dní strávených vo väzbe (127 dní) a sumy 40,- eur (za každý deň nezákonnej väzby). Ako už súd vyššie uviedol, pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby, od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia.

66. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne zásahy do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. V konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny vplyv nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. Predtým však musí preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, pretože len potom sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v prípade, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu verejnej moci, však nevzniká automaticky. Je teda povinnosťou žalobcu uviesť a vysvetliť všetky rozhodné skutočnosti odôvodňujúce správnosť jeho tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy. Ďalej žalobca musí uniesť jednak bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno.

67. Žalobca v danom prípade neodôvodňuje uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ani ho žiadnym spôsobom nepreukazuje. Žalobca automaticky predpokladá vznik nároku z dôvodu vydania nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a nezákonnej väzby. Žalobca nepreukázal, ani sa nevyjadril, prečo samotné zastavenie trestného stíhania nebolo dostatočným zadosťučinením v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza len za predpokladu, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a súčasne, ak ju nemožno uspokojiť inak. Peňažná kompenzácia je v zásade subsidiárna a nastupuje vtedy, keď nemožno vzniknutú nemajetkovú ujmu nahraďiť inak, pričom dostačujúcim prostriedkom nápravy ďalej sa nejaví púhe konštatovanie porušenia

práva. Pretože zákon iné prostriedky nápravy nevymedzuje, nie je vylúčené ani ospravedlnenie orgánu štátu, za ujmu vyvolanú výkonom verejnej moci.

68. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktorý stíha procesnú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a stranou tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd mohol uznať za pravdivú. Keďže je dôkazné bremeno inštitútom procesného práva a má tiež jediný procesný účel, až vo svetle takej dôkaznej situácie, keď aktívna strana sporu bezo zbytkov svoju povinnosť tvrdenia aj povinnosť dôkaznú, vynikne procesný zmysel dôkazného bremena, pretože jeho pravým zmyslom ďalej je umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, keď určitá skutočnosť rozhodná pre výsledok sporu nebola dokázaná, teda v prípadoch, keď výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú prijať záver ani o pravdivosti týchto skutočností, ale ani záver o tom, že boli rozhodne nepravdivé. Avšak aj v týchto prípadoch musí rozhodnúť v neprospech tejto strany sporu, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

69. V prejednávanej veci rozhodujúcou skutočnosťou, ktorú mal súd zisťovať pre záver o dôvodnosti uplatneného nároku zo strany žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, bolo presvedčivo zistiť, či žalobcovi vznikla nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia. Žalobca vo vzťahu k tomuto nároku ani len netvrdil skutočností v žalobe, vyjadreniach ani na pojednávaní. Z uvedených dôvodov súd žalobu v tejto časti nároku náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, zamietol. Nedošlo k preukázaniu kumulatívneho naplnenia zákonných podmienok pre možnosť vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

70. Ad2/ Rozhodnutie o vzatí do väzby zo dňa 06.11.2022/náhrada škody - ušlý zisk: Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie, b) bol oslobodený spod obžaloby alebo c) vec bola postúpená inému orgánu.

71. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené tak pozitívne ako aj negatívne, ako to konštatuje Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 444/2012: „Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j., že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby, bolo trestné stíhanie zastavené, bola spod obžaloby oslobodená alebo vec bola postúpená inému orgánu. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z. z., je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby). Inak povedané, v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z. [napr. (i) zavinenie väzby, (ii) zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že trest, ku ktorému môže stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý pre iný čin bol obvinenému už uložený, alebo (iii) oslobodenie spod obžaloby, pretože osoba nie je trestne zodpovedná], nárok na náhradu škody nevznikne ani v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovených v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z.. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, preto je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pri tomto rozhodovaní sa samozrejme musia vyvarovať svojvôle a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodniť. V prípade sťažovateľa je aj z pohľadu ústavného súdu nepochybné, že v rozhodnej dobe (september 2008) tu vzhľadom na vtedajšie správanie sťažovateľa skutočne existovala dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať na jemu blízkych osobách, a teda bolo dané aj jeho zavinenie na vzatí do preventívnej väzby. Ústavný súd preto jeho sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.“

72. Podľa § 8 ods. 6 písm. a), g) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná, alebo ak

po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čin prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

73. Z uznesenia OS Poprad 4Tp/35/2022-48 zo dňa 06.11.2022 vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že vzhľadom na preukázaný druh predchádzajúcej trestnej činnosti žalobcu a charakter priestupkov žalobcu, bola v danom štádiu konania dôvodná obava, že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, alebo dokoná skutok, pri ktorom by zaútočil proti poškodenému. Z uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T 18/2023 zo dňa 08.03.2023 vyplýva, že súd podľa § 238 ods. 4 TP, s použitím § 76 ods. 3 TP s § 79 ods. 1 TP prepustil žalobcu z väzby ihneď na slobodu. Z odôvodnenia vyplýva, že zákonný sudca vo veci podanej obžaloby po jej preskúmaní postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (v spojení s § 215 ods. 1 písm. c) a § 9 ods. 1 písm. g) TP) rozhodol uznesením Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/18/2023 zo dňa 08.03.2023 tak, že trestné stíhanie zastavil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal zákonný sudca za to, že u obv. A. B. pominuli zákonné materiálne dôvody pre ďalšie trvanie jeho väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto obvineného A. B. prepustil z väzby ihneď na slobodu.

74. V danom prípade došlo k naplneniu dvoch negatívnych predpokladov – väzbu zaviniť sám (vzhľadom na charakter skutku a jeho opakované protiprávne správanie sa), a ak bolo trestné stíhanie zastavené, a pretože medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, trestné stíhanie nedovoľuje.

75. Žaloba v časti nároku na náhradu škody z dôvodu nezákonnej väzby nie je dôvodná, nakoľko je naplnená negatívna podmienka podľa § 8 ods. 6 písm. a) g) zákona č. 514/2003 Z. z., v dôsledku čoho právo na náhradu škody nevzniklo. Uvedené je podložené aj uznesením sp. zn. 5T 18/2023 zo dňa 08.03.2023, ktorým súd zastavil trestné stíhanie, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad, o ktorej rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 3To/11/2023-319 zo dňa 25.05.2023 tak, že sťažnosť zamietol. Pod medzinárodnou zmluvou mal na mysli čl. 4 dodatkového protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého - Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu.

76. Rozhodnutie o vzatí do väzby zo dňa 06.11.2022/náhrada nemajetkovej ujmy: Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné oddeliť tie následky, ktoré boli vyvolané výkonom väzby, od následkov, ktoré vznikli v dôsledku vznesenia obvinenia. Je to potrebné z dôvodu, že vo vzťahu k výkonu väzby žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody z dôvodu, že väzbu si zaviniť sám a z dôvodu danosti medzinárodnej zmluvy. Pokiaľ by aj žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, tento na pojednávaní iba stroho tvrdil odlúčenie od rodiny že zle znášal, avšak neuniesol dôkazné bremeno v žiadnom smere vo vzťahu k definícii nemajetkovej ujmy. Nepoukázal na žiadne listinné dôkazy, ktoré by mali preukázať vznik nemajetkovej ujmy v akomkoľvek smere (napr. bola dotknutá jeho povesť v obci, utrpel jeho spoločenský a pracovný život a rozpad rodiny atď). Uvedené žalobca v konaní nepreukázal. Súd však žalobu zamietol v uvedenom nároku, že mu akákoľvek škoda nemohla vzniknúť pre naplnenie negatívnej podmienky § 8 ods. 6 písm. a), g) zákona č. 514/2003 Z. z.

77. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

78. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

79. Súd úspešnej žalovanej nepriznal trovy konania voči žalobcovi z dôvodu ich neuplatnenia v konaní.

80. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.